ärra selletada; Kas peas sis kül suremb olle-
ma sinno moistus Jummala torkusse wasta,
kui minno liwa mulk, merre wasta?

Latse könne löi mulle söame sisse, ma jäije
mötlema nink lätsi kaugembole omma teed
eddesi.

Joop ma olli häste maad eddesi jöudnu,
sis ma näggi jälki sedda samma poisikest; ent
temma istse kässipössil maan ja temma palge
näggo olli ötse kui olles temma suren murren.

Mes murre sinno waiwap? Ma temma
käest küsse. — Milles mul murret ei pea
ollema? Könnel poisike wasta; ommet iggi
sa näet, et ma weel weikenne olle, ja kui kun-
naai rummal poisikenne; milajal ma waene
sures kaswa? Ja mille-perrast mulle nüüd
latsr pölwel ei olle köik sedda teda, mes wanna
rahwas ärra möistawa, et ma essi wöis henne
omma juhhataja olla?

Kallis, armas lats, ni ma tedda sis
noomse, ärra tekko Jummalat wasta sedda
suggust suurt pattu, omma rummala könne
läbbi. — Kui sulle ka kea tahhas köike asja
teda anda, mes wannamb rahwas ärra-
moistwa, sinno latse meel ommetiggi es nak-
kas sinna kohhegi. Kae sinna enne omma
essa nink emma ja wannembidde sönna kuuld-
was wötta nink tähhele panda. Otsi ka weel
ennamb, warrajalt Jummala sönnast oppi,
mes sinno henge illo nink kassu om, siin ilma
ellon, kui ka töise ello sissen.

Jah, üttel sis poisikenne, ommeti sinna
essi nüüd jo tahhat teda, mes siin ilma sai-
sussen keäki ei woi teda saija; ja mes kellegi
meel es moistas, kui ka Ingli taiwast tulles
tälle sedda selletama.

Neid sönnu löppeten katte pois-lats mo
silmi eest ärra, nink ma wirgusi unnest ja
maggamast ülles.

Päle se mo mötte es waiwa minno, es
püwwa ma ka ennamb sedda teda saija, mid-
das innimesse moistus siin ilma saisussen
kätte ei sa.

Esti Ma-Rahwa Kalender 1815 (I, 22)